

*Hồi Thứ Ba Mười***HÀO KHÍ BẤT DIỆT**

Chỉ thấy quanh người Hàn Tiểu Tranh đột nhiên được bao bọc bởi một quang sáng mỏng như lớp bụi, cương khí vô hình của nó liên miên bắn ra ngoài.

Lê Viên Ngũ Quái không ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh sau khi trúng thương mà vẫn có thể kháng cự, lại càng ngoài dự liệu hơn nữa là công lực của Hàn Tiểu Tranh đại tăng.

Sau một lúc, bọn họ cảm thấy khí huyết nghịch chuyển, ngực như bị thiên cân trọng thạch đè lên.

Thiên Mê Hoa Đán công lực đã bị sút giảm cùng với Tuyệt Xú đã thọ trọng thương bị cương khí vô hình của Hàn Tiểu Tranh phản kích, cả hai đều thổ huyết.

Thiên Mê Hoa Đán vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng, còn tình thế của Tuyệt Xú thì đã rất xấu. Nhưng hắn lại không muốn vì hắn mà để người khác bị liên lụy, nên hắn gắng gượng nghiêng răng nghiêng lợi, máu trong miệng hắn không ngừng tuôn ra.

Năm loại thanh âm bất đồng khiến cho người bị vây công dễ dàng bị chúng làm rối loạn tâm tư, từ đó chân lực sẽ bị thất tán, mà cao thủ tranh đấu, chân lực thất tán thì chỉ còn nước bó tay chờ chết.

Lê Viên Ngũ Quái dùng cách này đã đánh bại biết bao tay hào kiệt. Không ngờ hôm nay đối phó với một tên tiểu tử đầu mới mọc tóc mà đánh đã lâu vẫn không hạ được, thậm chí còn bị hắn đả thương ngược lại. Không kiềm được vừa giận vừa sợ.

Bấy giờ, đôi bên đã thành thế cương trì, không ai muốn và cũng không thể nào thoái lui nhượng bộ trước.

Kết quả cuối cùng chỉ có thể là một bên ngã xuống.

Thiên Cơ Thần Công của Hàn Tiểu Tranh đây là lần đầu tiên vận dụng đến tầng Phật Diện Phật Tâm. Lúc này, nội gia chân lực của Hàn Tiểu Tranh kháng cự với Lê Viên Ngũ Quái hợp lực, kinh khí xung đột với nhau, hình thành một khí thế kinh người như sóng khí sông Oa sông Lang, tỏa ra tứ phía.

Căn nhà đơn giản của bà lão không còn chịu nổi kinh khí xung kích không tiền tuyệt hậu này, “rầm” một tiếng, cả căn nhà đều đổ xuống.

Đám bụi bay lên sau khi căn nhà đổ xuống lại không thể rơi xuống trực tiếp nơi ban đầu mà bị các đợt sóng khí vô hình thổi bay ra ngoài hơn mấy trượng. Cùng một lúc, cát bay đá cuộn khắp cả trong khu sân vườn nhỏ đó.

Tiếng thanh tiêu và giọng cười quỷ dị đã bắt đầu bị nén xuống.

Bỗng, một tiếng “hự”, Cô Độc Mạt lại phun ra một búng máu tươi. Giọng cười khô khan chất rít, lúc ngắn lúc dài của hắn không thể phát ra được nữa.

Sau đó, tiếng thanh tiêu giống thế như phá trúc, tràng kích xen lẫn trong tiếng cười.

Hoa Tịnh thất thế thoái lui liền mấy bước rồi ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt méo xệch không còn ra hình dáng gì.

Cuối cùng, cả Hồ Đồ Võ Sinh cũng phun ra một làn máu đỏ lờm, thân người như điều đứt dây, dạt ra hơn một trượng mới trụ lại được.

Trong chớp mắt, Lê Viên Ngũ Quái đều thọ trọng thương. Năm người liền bệt xuống đất, không thể nào cử động thêm được nữa.

Trên mặt bọn họ vì bôi nhiều màu sắc nên nhìn không rõ, nhưng từ trong mắt họ có thể thấy được nỗi tuyệt vọng trong lòng.

Hàn Tiểu Tranh chỉ cần phát thêm một chưởng, hoặc vung kiếm lên thì lập tức có thể lấy mạng bọn họ.

Nhất là Tuyết Xú lúc bấy giờ hấn ngồi cũng không vững, máu trên mặt đất đã nhanh chóng chảy thành dòng.

Lúc này, lại phát sinh một sự việc khiến họ không thể nào hiểu nổi. Chỉ thấy giọng trường tiêu của Hàn Tiểu Tranh cũng đột nhiên ngừng lại cùng với giọng cười của bọn họ, không phân trước sau, sau đó lại thấy một nụ cười mỉm nở trên mặt Hàn Tiểu Tranh, chậm chậm hạ đùi ngồi xuống, hai mắt từ từ khép lại.

Mặt Hàn Tiểu Tranh đỏ lên giống một kẻ say rượu.

Lê Viên Ngũ Quái ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ không hiểu Hàn Tiểu Tranh làm vậy là có dụng ý gì.

Bọn họ nguyên đã thấy kiếp nạn khó thoát mà Hàn Tiểu Tranh lại không động thủ, ngồi xếp bằng tĩnh tọa. Trên mặt Hàn Tiểu Tranh từ đầu đến cuối vẫn hiện một nụ cười mỉm mỉm.

Lê Viên Ngũ Quái vốn đã kề sát cái chết, giờ đây trong cái đầu trống không lại khôi phục được chút ít sự sống, nhưng ngoài sự khiếp sợ kinh khủng ra, bọn họ dường như chẳng còn ý niệm gì khác.

Cả năm người mắt cứ trừng trừng không chớp nhìn Hàn Tiểu Tranh, chờ đợi Hàn Tiểu Tranh vung kiếm lên, sau đó là máu trong cơ thể mình chảy ra óc ách... nhưng cái chuyện tất phải đến này nó cứ đến một cách chậm chậm chậm chậm.

Hồ Đồ Võ Sinh không nhịn nổi nữa, tuy hấn có nghĩ nếu hấn lên tiếng thì có khả năng sẽ kinh động đến Hàn Tiểu Tranh, khiến cho tai kiếp sẽ đến đúng kỳ hạn, nhưng rốt cuộc rồi hấn cũng nhịn không được phải lên tiếng, bởi vì hấn thật không hiểu hành động quái lạ của Hàn Tiểu Tranh có dụng ý gì.

Hồ Đồ Võ Sinh cố gắng hạ thấp giọng nói của mình: “Người... ý người muốn sao?”

Kỳ thật, vấn đề như thế có hỏi cũng như không. Quả nhiên, không có ai trả lời

hắn, một không gian trầm lặng đầy chết chóc.

Lại nghe Tuyết Xú cất tiếng nói dứt quãng: “Có lẽ... hắn đã bị trọng thương... sao chúng ta... sao chúng ta không thừa cơ tiến lên... tiến lên giết hắn đi?”

Không ai để ý đến hắn, vì ai cũng biết rằng hắn đang nói lảm nhảm bậy bạ, có ai đã thọ trọng thương rồi khuôn mặt còn có thể mang theo nụ cười tự nhiên đó được? Hơn nữa, Hàn Tiểu Tranh làm sao có thể tự bị thương sau khi đã đả thương cả năm người bọn họ được? Thậm chí Hồ Đồ Vô Sinh còn nghĩ nếu Tuyết Xú không tự nhiên mạo hiểm xông vào chỗ hử của Hàn Tiểu Tranh thì kết cuộc có lẽ đã không như vậy, cho nên nghe lời nói của Tuyết Xú hắn còn muốn cười vào mũi.

Lời nói vừa thốt ra, Tuyết Xú cũng nhận thấy lời nói của mình thật ngu xuẩn, nên cũng không mong người khác phụ họa theo lời mình.

Lại một lúc yên lặng trôi qua.

Khí tức trong người Lê Viên Ngũ Quái cuối cùng cũng đã được điều hòa từ loại biến thông, bọn họ cũng dần dần khôi phục lại nguyên khí. Thiên Mê Hoa Đán nhẹ nhàng nói: “Chúng ta... sao không thừa cơ hội này mà đi?”

Đành rằng không thể tiến công, vậy sao lại không thừa cơ trốn thoát? Tuyết Xú lại hốt hoảng nói: “Hắn đã không bị thương, vậy chúng ta như thế này có chạy thoát được không?”. Lời của hắn không phải không có lý, chỉ là liên hệ với sự việc vừa xảy ra, có thể thấy được tâm não của hắn cực kỳ chật hẹp.

Hồ Đồ Vô Sinh liếc hắn một cái rồi từ từ đứng lên trước: “Nếu như cứng mềm đều phải chết thì sao chúng ta không dám đi?”

Tuyết Xú nghĩ thầm trong lòng: “Nếu đã cứng mềm gì cũng phải chết thì tại sao không thử liều đấu một phen?”. Nhưng lời nói này chỉ là hắn nghĩ thầm trong bụng, không dám nói ra, vì Hồ Đồ Vô Sinh không những là đại ca của hắn, mà còn là Đường Chủ của hắn.

Lê Viên Ngũ Quái lần lượt đứng dậy, rồi từ từ hướng ra ngoài đi mất, trong lòng bọn họ đều có cảm giác rất kỳ lạ.

Hàn Tiểu Tranh vẫn hồn nhiên chưa biết, vẫn ngồi tĩnh tọa yên lặng.

Lê Viên Ngũ Quái đã đi gần hai dặm đường mới thở phào một hơi dài, đồng thời trong lòng không ngăn được buồn phiền than thở, năm người họ có bao giờ phải nếm mùi đầu bù mặt lem mà bỏ chạy như thế này đâu? Hào tình tráng chí của họ đã bị võ công kinh thế hãi tục của Hàn Tiểu Tranh đánh cho mất sạch cả rồi.

Có thể tưởng tượng được tâm tình của họ phức tạp như thế nào khi những người tự thị thâm cao như họ sau khi gặp cảnh thảm bại như vậy! Cả năm người không ai muốn nói lời nào, chỉ im lặng mà đi.

Nội thương của họ đã không cho phép họ thi triển nội gia khinh công nữa. Trên đường lại gặp Tào Tây dẫn theo một đám người, Tào Tây kinh hãi nhìn Lê Viên Ngũ

Quái, nhưng cơn kinh hãi cũng trôi qua trong chớp mắt, vì lúc này mà biểu hiện ra sự kinh hãi, đối với Lê Viên Ngũ Quái là một sự châm biếm giễu cợt.

Hồ Đồ Võ Sinh lắc lắc tay: “Không cần đi nữa, các người không phải là đối thủ của hần”.

Tào Tây còn chưa kịp nói gì, trên mặt một gã kiếm khách trẻ tuổi đi cùng Tào Tây đã có nét khinh thường, nhưng rồi hần cũng biết năm người trước mắt là Lê Viên Ngũ Quái danh động thiên hạ, có một không hai.

Hồ Đồ Võ Sinh hiệu là Hồ Đồ, kỳ thực lại là người rất sáng ý, hần nhìn thấy tâm tư của gã thiếu niên kiếm khách đó, liền nói: “Người là con trai của Hoa Đường Chủ phải không? Tốt lắm, tốt lắm...”.

Không ai biết hần nói “tốt lắm” là ý thế nào, đầu chân mày của gã thiếu niên kiếm khách giật giật, vội vàng tiến tới trước một bước thi lễ: “Tiểu đệet Hoa Thu Trì ra mắt Nhạc thúc thúc”.

Hồ Đồ Võ Sinh gật gật đầu, nói: “Hoa Đường Chủ thật tốt phúc, có một đứa con trai tốt như vậy!”. Miệng thì nói vậy nhưng ý không phải vậy. Tào Tây biết rằng giữa Vô Kinh Đường đường chủ Hoa Tích cùng Nhạc Bất Chi lâu nay không hợp, bèn chen lời: “Nhạc đường chủ, lễ tế tang của Bốc đường chủ đã định là ngày mai, xin Nhạc đường chủ đến dự!”

Nhạc Bất Chi hứ một tiếng: “Dư thừa!”

Tào Tây hiểu rõ tính tình cổ quái của vị đường chủ này nên cũng không để bụng lời mắng mỏ của Nhạc Bất Chi.

Nhạc Bất Chi nói xong liền bỏ đi, bọn Thiên Mê Hoa Đán cũng nhanh nhanh chào bọn Tào Tây rồi bước theo.

Thu Trì, con trai Hoa Tích, nhìn theo Lê Viên Ngũ Quái rồi không kiềm được, lạnh lùng cười ra thành tiếng.

Nếu Lê Viên Ngũ Quái đi trễ một chút, bọn họ có thể còn cho thấy một tình cảnh còn đáng sợ hơn!

Sau lúc Lê Viên Ngũ Quái bỏ đi không lâu, chỉ nghe dưới cổ hòng Hàn Tiểu Tranh phát ra âm thanh “ọc... ọc...”, sau đó thân người nghiêng nghiêng rồi từ từ ngã ra phía sau.

Hai mắt Hàn Tiểu Tranh vẫn khép kín, sắc mặt càng thêm đỏ, đỏ như trà như lửa.

Cả sân vườn vẫn yên lặng, chỉ có một mình Hàn Tiểu Tranh nằm trên mặt đất.

Bỗng có một bóng người hiện ra, từ từ tiến đến Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh bị tiếng chim kêu thánh thót gọi tỉnh. Lúc tỉnh dậy, Hàn Tiểu Tranh đang nằm trên giường, một cái giường rất quen thuộc.

Nhưng từ ánh mắt trên mặt Hàn Tiểu Tranh có thể biết được Hàn Tiểu Tranh tựa

hồ như không nhận ra đây là cái giường mà Hàn Tiểu Tranh cùng A Vân đã từng tư ái.

Ánh bình minh đã chiếu vào phòng xuyên qua cửa sổ, thật là sáng, sáng đến mức có chút ít giả tạo.

Hàn Tiểu Tranh vẫn nằm yên bất động, trên mặt Hàn Tiểu Tranh dần dần hiện lên sự kinh ngạc.

Vừa lúc đó, có một người trung niên y phục tinh mỹ hoa lệ, khí vũ hiên ngang, ung dung bước vào, trên mặt người ấy nở một nụ cười thân thiện khiến người ta vừa thấy đã như thấm đượm gió xuân.

Hàn Tiểu Tranh nhìn rồi đột nhiên hỏi: “Ông là ai? Tại sao ta lại ở đây?”

Người trung niên vẫn mỉm cười, nói: “Người trong giang hồ gọi ta là Thần Thủ, người trong quan trường gọi ta là Lục Vương Gia”. Trong nụ cười của người này có một hàm ý rất kỳ bí.

Hàn Tiểu Tranh nói với vẻ nghi ngờ: “Thần Thủ? Lục vương gia? Sao ta lại chưa nghe nói qua?”

Người trung niên với vẻ mặt kinh ngạc: “Thật sao? Danh tiếng của ta tuy không phải rất lớn, nhưng người trong giang hồ mà không biết đến ta thì thật không nhiều”.

Trên mặt Hàn Tiểu Tranh lại hiện lên một vẻ rỗng không: “Không dám giấu ông, ta... ta cả đến mình là ai cũng không biết nữa!”

Thần sắc trong ánh mắt của Hàn Tiểu Tranh hiện lên một nỗi thống khổ. Bất luận là ai, nếu quên đi bản thân mình là ai cũng đều có biểu thị tâm tình như vậy.

Thần Thủ lại càng kinh ngạc, nói: “Người nói cả bản thân người là ai người cũng không biết sao?”

Hàn Tiểu Tranh cười một cách khổ sở: “Ta cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng sự thật đúng là như vậy...”, vừa nói vừa bước khỏi giường, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy ở đầu giường có một thanh kiếm, lòng liền nghĩ: “Đây chắc là thanh kiếm của ta?”

Thần Thủ thở dài một hơi: “Xem ra có lẽ là người thọ thương quá nặng”.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi: “Ta đã bị thương sao?”, Hàn Tiểu Tranh xem xét lại tỉ mỉ toàn thân mình một lượt, nhưng rồi không hề phát hiện ra thương khẩu nào.

Thần Thủ nói: “Người bị nội thương... hừ, dưới sự vây công của Lê Viên Ngũ Quái mà có thể bảo toàn được tính mạng thật không có nhiều người!”

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi: “Là Lê Viên Ngũ Quái vây công ta sao? Ông và năm người này có thù à?”

Thần Thủ nhìn Hàn Tiểu Tranh tỏ vẻ thương xót rồi từ từ nói: “Xem ra người thật sự cái gì cũng không biết rồi. Ta có một ý kiến, người cùng ta vừa uống vừa nói, thế nào? Ta xem khí sắc người hiện giờ rất tệ, có lẽ uống chút rượu sẽ có lợi cho người!”

Hàn Tiểu Tranh không cự tuyệt. Bất kể là ai, nếu như họ đột nhiên phát hiện chẳng nhớ gì nữa thì nhất định họ sẽ muốn uống rượu.

Thức ăn nguội có nộm ốc ruộng, nộm cao lê, dưới lót chiếu chua ngọt, tôm cuộn tương đỏ. Thức ăn chính có vịt xào tạp, cá kho đậu hũ, huyết lợn tiêu trắng, cá dao khô... toàn là các món ăn bình dân, nhưng mùi vị tuyệt đối ngon hơn cả sơn trân hải vị, vì đầu bếp là các ngự trù có tiếng trong cung.

Hàn Tiểu Tranh không để ý đến thức ăn, Hàn Tiểu Tranh không ngừng rót rượu, dường như muốn trút cạn cả hai bình Nữ Nhi Hồng, rồi thở gấp một hơi.

Thần Thủ cười nói: “Nếu người biết hai bình Nữ Nhi Hồng này đã ngâm mất năm mươi năm thì có lẽ người sẽ uống chậm một chút”. Nụ cười của ông ta đầy thiện cảm, tuyệt đối không có ý chế nhạo hoặc không vừa lòng.

Trong lúc ông ta đang nói, Hàn Tiểu Tranh vẫn tự rót cho mình một ly rượu, nhưng lần này không phải Nữ Nhi Hồng nữa mà là Trạng Nguyên Hồng.

Vừa uống cạn ly rượu, Hàn Tiểu Tranh nói: “Nói đi nào, ông hãy nói cho ta nghe những gì ông biết”.

Thần Thủ đặt đôi đũa xuống, nói: “Được thôi, đầu tiên, ta sẽ nói cho người biết người là ai. Đương nhiên, qua một hồi có lẽ người cũng sẽ nhớ ra thôi. Người tên Hàn Tiểu Tranh, là một kiếm khách trẻ tuổi rất nổi danh trên giang hồ”.

Hàn Tiểu Tranh lẩm nhẩm: “Hàn Tiểu Tranh? Quen lắm!”

Thần Thủ lại nói: “Tên của mình thì đương nhiên nghe phải quen rồi! Ta cũng lấy làm lạ vì sao cứu tỉnh người rồi người lại chẳng nhớ gì cả. Lại nói tiếp đây. Người có một cha một mẹ, hừm, đây đúng là dư thừa, ai lại chẳng có cha mẹ! Về sau cha mẹ người đều bị hại”.

Hàn Tiểu Tranh biến sắc: “Là ai hại chết cha mẹ ta?”

Thần Thủ thờ dãi nói: “Phụ thân người nguyên là một đường chủ có thanh thế nhất trong Vô Nhai Giáo trên giang hồ, sau đó bị người khác đổ kị gạt ra khỏi Vô Nhai Giáo. Nhưng người của Vô Nhai Giáo vẫn không buông tha cho cha người, vài năm sau khi cha người ẩn cư, bọn chúng vẫn tìm ra cha người, rồi giết chết cả cha mẹ người!”

Nắm tay của Hàn Tiểu Tranh siết lại kêu lên răng rắc, mắt như muốn đổ lửa! Hàn Tiểu Tranh lại lẩm nhẩm: “Thật không ngờ ta lại có mối huyết hải thâm thù như vậy!”

Chợt Hàn Tiểu Tranh lại nghĩ đến điều gì, kinh ngạc hỏi: “Vậy tại sao ta lại... lại chưa chết?”

Thần Thủ đáp: “Lúc đó người mới hai tuổi. Sau khi bọn chúng đã sát hại cha mẹ người, chính lúc muốn hạ độc thủ với người thì đột nhiên có một người võ công cực cao xuất hiện, người đó đánh lui bọn người Vô Nhai Giáo, cứu người chạy thoát”.

Hàn Tiểu Tranh vội vàng hỏi: “Người này là ai?”

Thần Thủ đáp: “Người này chính là sư phụ người! Chỉ là người trên giang hồ chưa có ai từng gặp qua ông ta. Sau khi người được ông ấy cứu thoát, cũng biến mất mười mấy năm, cho đến năm ngoái mới xuất hiện trên giang hồ. Lúc này, người đã là người có võ công cực cao rồi”.

Hàn Tiểu Tranh bàng hoàng nói: “Không lẽ... không lẽ ta lại không vì cha mẹ báo thù sao?”

Thần Thủ nói: “Đương nhiên không phải. Lúc người xuất hiện trên giang hồ, Vô Nhai Giáo mới đầu không thèm để ý, cho đến sau khi người giết chết một đường chủ của bọn chúng, bọn chúng mới giật mình”.

“Đường chủ của bọn họ?”

“Không sai, là Vô Sai Đường đường chủ Bốc Thuyết. Vô Nhai Giáo mất đi một đường chủ rồi mới thấy không hay, lập tức xuất động số đông thuộc hạ, bắt đầu trăm mưu nghìn kế gia hại người, nhưng vì người võ nghệ cao cường, bọn chúng từ đầu đến cuối vẫn chưa đắc thủ, nhưng bạn người... bạn người lại bị bọn chúng bắt đi rồi!”

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc hỏi: “Bạn của ta?”

“Đúng, cô ta là A Vân, là người bạn cực tốt của người, cùng người tình đầu ý hợp, không biết cô ấy hiện giờ thế nào rồi...”.

Hàn Tiểu Tranh đứng bật dậy, nói: “Ta phải đi tìm bọn Vô Nhai Giáo!”

Thần Thủ liền kéo Hàn Tiểu Tranh lại: “Đừng vội nóng nảy! Cơ cấu Vô Nhai Giáo rộng lớn như vậy, đệ tử trong giáo có đến chín mươi vạn, người cô thân một mình, cho dù có bản lĩnh thông thiên cũng không cách nào kháng cự lại được!”

Gương mặt Hàn Tiểu Tranh xám xanh nói: “Không lẽ để bọn chúng ngang ngược lộng hành như vậy? Nếu thù cha mẹ không trả, bằng hữu không cứu, ta há lại chẳng thành kẻ bất trung bất hiếu sao?”

Thần Thủ thản nhiên nói: “Người hiện giờ chỉ có cái dũng của kẻ thất phu, thì làm được việc gì? Tại hạ không có ý để người trở thành kẻ bất trung bất hiếu! Nhưng phạm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ rồi làm, tính kế lâu dài! Nếu hành sự lỗ mãng, chẳng phải lại bị vây bắt giống như hôm qua đó sao? Nếu không phải người của ta đến kịp thời, e rằng người đã sớm chết dưới tay Lê Viên Ngũ Quái rồi!”

“Lê Viên Ngũ Quái là loại người gì?”

“Bọn chúng cũng là người của Vô Nhai Giáo, trong đó cầm đầu là Hồ Đồ Vô Sinh Nhạc Bất Chi cũng là một đường chủ trong giáo!”

Hàn Tiểu Tranh lại từ từ ngồi xuống, nói với vẻ chưa hiểu lắm: “Ta với ông không có quan hệ gì, vì sao ông lại giúp ta?”. Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm người này có vẻ quen thuộc, gương mặt thẳng thắn lỗi lạc, chắc là người hiệp nghĩa.

Thần Thủ nói: “Vua ta sáng suốt, tra được Vô Nhai Giáo có lòng muốn phản

ngịch, nhưng thánh thượng tấm lòng nhân hậu, không muốn hưng sư diệt trừ để miền sinh linh đồ thán, kinh nhiều bách tính, vì vậy mà lệnh cho tại hạ liên hợp chí sĩ nhân nghĩa trên giang hồ, cùng đối phó với bọn giặc Vô Nhai Giáo! Tuy ta người đơn lực mỏng, nhưng chí ít ta cũng có một trái tim thành tín, chỉ cần giang hồ chính nghĩa ở trong tim ta mãi, lại có giang hồ hào kiệt鼎力 tương trợ, tất sẽ diệt trừ được bọn phản nghịch, sẽ có ngày khắp thiên hạ đều được yên vui!”

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Không ngờ trong quan trường lại có nhân kiệt như vậy!” bất chợt trong lòng có ý khâm phục, bùi ngùi nói: “Lục vương gia nếu không ngại thì tính thêm ta vào nhé!”

“Được! Có Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp gia nhập liên minh thì lúc trực đảo hoành long sẽ đến nhanh mà thôi! Có điều Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp đừng gọi ta là Lục Vương Gia nữa, thân tại giang hồ, đâu có nhiều lễ phép nho nhã như vậy? Nếu Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp không ngại thì cứ gọi ta là Lục huynh, thế nào?”

Hàn Tiểu Tranh vội vã nói: “Cái này... cái này không ổn!”

Thần Thủ không vui nói: “Không ổn thế nào? Trừ phi Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp chê ta có mùi hôi thối của thân làm bọn hoạn giả quan quyền?”

Hàn Tiểu Tranh ngượng ngùng đáp: “Tại hạ tuyệt không có ý đó, chỉ là...”

Thần Thủ vui vẻ cười nói: “Xưng hô chỉ là một loại tượng trưng mà thôi, Hàn Tiểu Tranh thiếu hiệp hà tất phải câu nệ làm vậy?”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Thế ta cung kính không bằng tòng mệnh vậy!”

Thần Thủ như vô cùng vui mừng, châm cho Hàn Tiểu Tranh một ly đầy, sau đó tự rót cho mình một ly rượu đầy, đoạn nâng ly lên nói: “Chúng ta có nên vì việc này cạn một ly không?”

Hàn Tiểu Tranh cũng nâng ly lên nói: “Hình như không có lý nào không cạn ly!”

Dứt lời, ly cạn.

Thần Thủ nói: “Không giấu gì lão đệ, Hiện giờ đã có không ít võ lâm hào kiệt cùng bắt tay với ta, diệt trừ Vô Nhai Giáo vì nước vì dân là một việc vô cùng vui sướng! Từ sau khi lão đệ trừ tay Bốc Thuyết, đả thương Nhạ Bất Chi, trong Vô Nhai Giáo nhân tâm bàng hoàng, có lẽ đây là cơ hội rất tốt cho chúng ta!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nghe lời của Lục huynh, dường như đã có kế hay phá địch!”

Thần Thủ đáp: “Kế hay thì không dám nói, nhưng không ngại nói thử một phen, ta nói ra, lão đệ châm chước cho”.

Hàn Tiểu Tranh cứ uống rượu từ từ, nghe Thần Thủ tỉ mỉ nói.

Sâu trong đình viện, không biết đã tiến vào bao sâu, lại xuất hiện một khách sảnh thật lớn, có thể chứa đến gần hai trăm người.

Bấy giờ, trong đại sảnh lúc nhúc đầu người, tính ra có đến hơn một trăm người ở

trong đó, không khí trong phòng nặng nề và im lặng. Giữa đại sảnh hiển nhiên lại có một cỗ quan tài gỗ màu đỏ.

Đầu người nào cũng quần khăn trắng, trên mặt đều có nét bi thương. Trong sảnh tuy nhiều người, nhưng lại rất có trật tự. Đứng ở hàng đầu có Nhạc Bất Chi, bên phải Nhạc Bất Chi là một người rất gầy ốm, gương mặt người này ốm như một con dao, nhưng mắt hấn lại cũng sắc bén như đao vậy.

Bên trái Nhạc Bất Chi là một người vô cùng nho nhã phóng dật, tuy tuổi đã vào hàng tứ tuần, nhưng vẫn khí vũ bất phàm. Cử tay động chân đều rất ung dung nhẹ nhàng.

Người này chính là Lăng Phong Lâu lâu chủ Tất Lăng Phong.

Sau lưng ba người họ là bọn Thiên Mê Hoa Đán bốn người cùng với Thu Trì.

Tiếp theo sau nữa có ba mươi mấy người, xem chừng võ công đều không phải loại yếu nhược, còn lại hơn một trăm người phân thành hai hàng, đứng theo thứ tự.

Bên ngoài đại sảnh, vẫn còn bốn năm trăm người lặng thinh đứng trong bóng tối, thân phận địa vị của bọn họ quyết định bọn họ không thể tiến vào đại sảnh, mà phải đứng bên ngoài bảo đảm lễ tế tang được tiến hành thuận lợi.

Nhưng lễ tế tang vẫn chưa bắt đầu, cả bọn còn chờ đợi gì đó.

Chợt từ xa vang đến tiếng vó ngựa, dường như ở ngoài một dặm đường.

Chớp mắt, tiếng vó ngựa đã đến bên ngoài đình viện. Sau đó lại nghe tiếng ngựa hí, chắc là người cưỡi đã ghìm cương xuống ngựa.

Vang lên tiếng bọn giáo chúng ở phía xa: “Thượng sứ đến!”

Thanh âm từng tầng truyền vào, người trong đại sảnh lập tức chấn chỉnh tinh thần. Bọn Nhạc Bất Chi ra đến bên ngoài đại sảnh nghênh tiếp.

Rốt cuộc, ở khung cửa cuối cùng vào viện xuất hiện ba người, người đi ở giữa gương mặt như đồng đỏ, sắc đồng ánh lên trên mặt đầm nước. Đôi mắt của gã từ đầu chí cuối đều híp lại còn bé tí. Càng kỳ quái hơn nữa là bộ quần áo của gã, nửa bên màu đỏ nửa bên màu xanh.

Con người kỳ dị như vậy, nếu trong bóng đêm mà đụng phải gã, không bị giết mình bủn rủn cả người mới là lạ.

Người bên trái gã lại tương phản với gã, người đó từ y phục đến dung mạo đều rất bình thường, loại người giống hần, trên phố cứ tùy tiện đưa tay ra là bắt ngay được một người. Tựa hồ như hần chính là dùng để cân bằng những chỗ quái dị khác thường giữa y phục và dung mạo của hần.

Người còn lại trên đầu mang một cái khay đầu lớn, khay đầu áp xuống thấp nên không ai có thể nhìn thấy mặt hần. Mọi người chỉ cảm thấy hần có nhiều điểm khác với người bình thường, nhưng cụ thể có gì không giống thì lại không nói được. Có lẽ thanh đao trên lưng hần cùng với của người thường không giống, đao của hần lại

không có vỏ đao, trực tiếp đeo sát trên lưng hấn, lưỡi đao ánh lên màu xanh thẫm quái dị.